

Bogár László: Drámák és tanulságok

2014 június 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Aligha lesz valaha olyan magyar, akinek Mohács és Trianon ne azt a nagy történelmi drámát idézné fel, amelynek során a magyarság most már fél évezrede olyan lejt?n halad lefelé, amelyen elveszteni látszik anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi értékeinek egyre nagyobb hányadát.

És mivel hat év múlva Trianon századik, majd rá hat évre Mohács ötszázadik évfordulójára emlékezünk, érdemes egy kicsit eltöprengenünk e két legnagyobb történelmi drámánk összefüggéseir?l. Talán legel?ször is azt kellene rögzítenünk, hogy Mohács és Trianon fogalmai egy-egy eseményhez, térben és id?ben jól körülhatárolható történéshez köt?dnek, ám ezek els?sorban folyamatok, vagyis igen hosszú el?történetük és utóéletük van, ráadásul ma is tartanak. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert nemcsak, hogy nem tanultunk ezekb?l a szörny? drámákból, de nem is nagyon tettünk kísérletet arra sem, hogy levonjuk a tanulságokat. Pedig aki nem tanul a saját történelméb?l, azt az istenek arra ítélik, hogy addig ismétl?djenek vele ezek a tragédiák, amíg el nem kezdi megtanulni a megtanulandókat.

De mit is kellene megtanulnunk ezekb?l a drámákból? Legel?ször is talán azt, hogy, ahogy a népi bölcsesség mondja „gyáva népnek nincs hazája”. Hazája csak bátor és er?s népeknek van, ennek számos jelét láthatjuk a mai világban is. Talán úgy kellene megfogalmaznunk a lényeget, hogy a mély hitre épül? tudás, bátorság és kitartás nélkül nincs méltó emberi élet, s?t egy id? után semmilyen élet nem létezik.

Minden emberi közösség legértékesebb kincse az a hit, hogy nem véletlenül, nem „csak úgy” létezik a világban. Van múltja, vagyis eredettörténete, van jöv?je, vagyis küldetése, egyfajta üdvtörténete, és végül van egy szenvedéstörténete is, éppen azért, hogy tanulni tudjon a saját gyarlóságaiból. A magyarság azonban most már legalább háromszáz éve „vezetteti magát szembekötve vakon”, vagyis t?ri, hogy betiltsák, meghamisítsák, megalázzák, nevetség tárgyává tegyék eredettörténetét, üdvtörténetét és szenvedéstörténetét, vagyis ezzel valójában aktívan hozzájárul önmaga elpusztításához. A 907-es Pozsonyi csata óta eltelt 1100 évnek éppen a közepére esik Hunyadi Mátyás uralkodása, és valóban ez a magyarság létezésének csúcspontja. A Szent Korona történelmi Magyarországa az akkori Európa egyik meghatározó tényez?je, anyagi, fizikai és szellemi értelemben egyaránt nagy és méltóságteljes nemzet a magyar. A létünkben azonban már akkor is jelen voltak azok az iszonyú feszültségek, amelyek a Mátyás halálát követ? fél évszázad során szétzúzták a történelmi Magyarországot. Az elitekb?l elszáll a tudás, a bátorság és a kitartás, de leginkább az ezt megalapozó hit, a hit abban, hogy a Teremt? mit is adott küldetésül a magyarságnak. Bár most már fél évezred eltelt, még sincs átfogó, ?szinte képünk arról, hogy mindez hogyan történhetett.

A török fenyegetés önmagában nem magyarázat, mint ahogy az sem, hogy az, azóta eltelt ötszáz év során öt

birodalom tartott minket fogságban, és fosztott ki kíméletlenül. (Ma már azt is tudjuk, bár kimondani még nem merjük, hogy az öt birodalom mögött valójában ugyanaz a kimondhatatlan nev?, „nem létez?” pusztító világer? húzódik meg.) Mert az igaz ugyan, hogy az Oszmán birodalommal szemben egyedül nem volt esélyünk szembeszállni, de kérdés, hogy miért maradtunk egyedül. Miért nem volt egység a nemzeten belül, és miért nem volt egység az európai eliteken belül abban, hogy, ha Magyarország valóban a „kereszténység pajzsa”, akkor hol az a kereszténység, vagyis a pajzsot tartó kéz, amely a „test” minden energiáját ennek a „pajzsnak” a szolgálatába állítaná? Akkor miért egy Medici bankár (egy „kufár”) lesz a pápa 1513-ban, aki a „globális megbocsátásm?vekként” üzemeltett búcsúcédula-biznisszel van elfoglalva, és nem azzal, hogy az ? üzletét is véd? „pajzs” meger?sítésének rendelje alá a keresztény világ minden anyagi, fizikai és szellemi er?forrását? Bocskai, Rákóczi, Széchenyi ugyan h?sies er?feszítésekkel próbál példát mutatni abban, hogy miként lehetne, illetve kellene a történelmi Magyarország roncsaiból újra hazát építeni, de minden kísérlet elbukik.

Trianon tehát nem derült égb?l villámcsapás, hanem egy akkor már legalább négyszáz éve zajló lepusztulási lejt? tragikus végállomása. A közelg? századik évfordulóról való méltó megemlékezés egyik dönt? eleme éppen az lehetne, hogy megpróbáljuk legalább azt bizonyítani, hogy, ha a Szent Korona szakrális történelmi Magyarországa egyben marad, akkor ma kivétel nélkül mindenki méltóbb emberi életet élhetne a Kárpát-medencében. Tehát, hogy a románok, szlovákok, szerbek, ruszinok legfeljebb hiszik, hogy „nyertek” de valójában mindenki, így ?k is kivétel nélkül mindnyájan vesztesei Trianonnak.

A következ? kritikus tizenkét év, hat év Trianon századik, és újabb hat év Mohács ötszázadik évfordulójáig éppen erre szolgálna.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló